

Palmsöndagen 2019

Vår Frälsare, Malmö 14.4.2019

I vår tid blir människan ofta åskådare. Man tittar ständigt på en skärm, där något händer. Man står bredvid och låter livet med alla dess händelser flimra förbi. Det finns alltid något av intresse att titta på, men det får inte dröja för länge. Allt måste gå undan. Man ser på en film, gärna på Youtube, mer för att ha sett den. Om man läser en bok eller en artikel, ja, en rubrik, så är det mer för att ha läst den än för att läsa den. Allt flimrar förbi på livets skärm, gott som ont, vackert som fasansfullt, utan att man behöver engagera sig. Man blir åskådare till själva livet utan att egentligen ha levt själv. Ett typexempel är det som tycks ha blivit ett folknöje, när man vid trafikolyckor eller andra tragedier absolut måste filma allt med sina mobiler och hindrar ambulanser och annan hjälp att nå fram. Steget mellan att vara åskådare och hyena är inte så svårt att ta.

Naturligtvis är inget nytt under solen. Säkert var det ungefär samma människor som hyllade Jesus som Messias vid hans intåg i Jerusalem som sedan ropade: korsfäst, korsfäst! Det är så lätt att gripas av masshysteri och göra som alla andra. Flera har berättat att de egentligen var motståndare till Hitler, men ändå rycktes med av alla andra som jublade och hyllade honom vid intåget i Wien.

Det är så lätt att göra som alla andra, att bara följa med strömmen, att ryckas med av massan. Men inför Jesus ställs vi inför ett personligt val: att säga ja eller nej, att följa honom överallt och alltid eller vända honom ryggen. När Jesus idag rider in i Jerusalem, den heliga staden, får vi ta emot honom i vårt hjärtas inre helgedom, där han vill bli kvar för alltid. Vi får förnya vårt helhjärtade ja. Vi får glädja oss över att han kommer till oss. Vi måste också lova att bli honom trogna, när alla andra vänder honom ryggen. Hur skulle det vara om Jesus gjorde sitt intåg i Malmö idag? Hur skulle han tas emot? Vi kan bara vara säkra på en sak: att vi här i kyrkan skulle ta emot honom med hela vårt hjärta. Det är ju faktiskt det vi gör här och nu. Vi får se på palmsöndagens procession och mässa som hans intåg i Malmö, som att han kommer till var och en av oss med all sin nåd och kärlek. Vi får ta emot honom på hela stadens vägnar. Vi får på ett ställföreträdande sätt ge honom hyllning och tillbedjan. Vi får anförtro Malmö till honom och be om hans välsignelse för hela vår stad, som så väl behöver lysas upp och förvandlas av honom till en fredens, försoningens och enhetens stad.

Var och en av oss ställs idag inför en fråga: hur skall vi ta emot Jesus i vårt hjärtas inre helgedom? Hur skall vi kunna bli bättre och trognare lärjungar som kan vittna om honom och förmedla hans kärlek till människor som inte känner honom eller har övergett honom? Vi vet att det finns så många katoliker här i Malmö som har lämnat kyrkan. Vi ber idag speciellt för dem: att de på nytt skall öppna sitt hjärta för Jesus, han som ”avstod från allt och antog en tjänares gestalt och blev lydiga

ända till döden, döden på ett kors” (Fil 2:7), för vår skull, för allas skull, för hela världens och hela Malmös skull.

”Herren har öppnat mitt öra”, skriver profeten Jesaja (50:5). Vi får öppna vårt öra för att höra Guds ord och ta till oss budskapet om hans oändliga kärlek och låta den genomsyra vårt hjärta. Vi får ”höra på lärjungesätt” (Jes 50:4). Tänk om vi varje gång vi kommer till mässan kunde spetsa öronen för att ta emot Guds ord som hans personliga tilltal till oss, som en gåva till var och en av oss, ett viktigt budskap på liv och död. Vi behöver alla öva upp vår inre hörsel, så att vi kan ta till oss allt det underbara och vackra som Gud har att säga oss. I Kristus kan vi alltid få ljus för vår väg genom livet. I Kristus finns svaret på alla våra frågor och problem, om vi verkligen överlåter oss helt till honom och sätter all vår lit till honom. Lyssnar vi på honom och har vi blicken fäst vid honom, får vi alltid ljus och ledning för vårt liv. Livet går ut på att bli Jesus så lik som möjligt, så att vi mer och mer växer in i en ständig relation och gemenskap med honom. Han inbjuder oss till ständig bön, inte i den meningen att vi hela tiden skall be en massa böner utan som en oupphörlig relation med honom, en ständig andning i honom, så att varje hjärtslag blir en ordlös kärleksförklaring till honom. Vårt hjärta slår i takt med Jesu heliga hjärta. Vår mun talar Jesu ord. Våra öron fångar girigt upp alla Jesu ord. Våra händer utför Jesu kärleksgärningar. Vårt lidande fullgör det som fattas i Jesu lidande – som Paulus inte tvekar att säga. Så djupt förenade med Jesus får vi bli.

Vår tro på Jesus måste bli en ständig och djup relation, som stärks allt mer och mer. Var och en måste ta sitt personliga ansvar för denna relation och bygga upp Kyrkans gemenskap. För Gud är vi både unika personer och samtidigt lemmar i Kyrkans mystiska kropp. Vi hjälper varandra och förmedlar Guds nåd till varandra. På så sätt blir vi Guds medarbetare och aktörer i denna värld i stället för att bara vara åskådare som står bredvid och tittar på. Vi får ingripa aktivt i livet och göra det som Jesus skulle ha gjort, även i svåra och jobbiga situationer. Vi tillhör Jesus både i med- och motgång. Vi håller fast vid honom i liv och i död, vare sig det populärt eller ej.

Vi får känna igen Jesus i varje lidande människa och göra vad vi kan för att hjälpa. Idag får vi göra allt vad vi kan för att hjälpa de nödlidande i Sydsudan genom vårt fasteoffer. För det är väl ett offer och inte bara en struntsumma som vi har till övers för våra lidande medmänniskor i ett av världens fattigaste och mest våldsdrabbade länder? Caritas' arbete för dessa människor i nöd får vi i vårt stift förmånen att hjälpa genom vårt fasteoffer. Gör vi verkligen det får vi erfara något av påskens segerglädje redan nu. Då är vi inte bara åskådare till världens nöd utan Guds medhjälpare.

